

‘Als ik een nijntje moet maken, heb ik altijd het gevoel dat ik het voor het eerst doe’

Dick Bruna (83)

Bedenker van nijntje; het dick bruna huis in Utrecht bestaat vijf jaar

Tijd van leven

Heeft u een vaste dagindeling?

‘De meeste ochtenden begin ik met een tekeningetje voor mijn vrouw. Ik word altijd om vijf uur wakker en doe dan eerst wat dingen in huis, zoals de afwas. Ik pers een sinaasappel voor mijn vrouw uit – zij slaapt langer – en ik leg dat tekeningetje dan op haar glas. Heel soms lukt zo’n tekeningetje niet goed en daar zit ik dan echt mee. Dan ga ik eerst iets anders doen en daarna ben ik ook echt blij als het wél lukt. Om acht uur ga ik naar mijn atelier. Tussen acht en één moet het gebeurd zijn bij mij – wat ik ’s middags teken laat ik altijd liggen tot de volgende morgen.’

Hadden uw ouders voldoende tijd voor u?

‘Mijn moeder heeft altijd veel belangstelling voor me gehad – ze was me heel dierbaar. Mijn vader was een echte zakenman, net als mijn opa. Zij hadden helemaal geen idee wat creatieve dingen als tekenen of schilderen betekenden. Uiteindelijk, na een flink gevecht, heb ik van mijn vader de kans gekregen omslagen te ontwerpen en zo is het gekomen. Mijn grootvader heeft me nog wel eens gevraagd – toen ik al dik in de veertig was – wanneer ik nou eens echt aan het werk ging. Maar mijn vader vond het toch wel erg leuk toen hij zag dat er boekjes van mij in zijn winkels lagen.’

Heeft u zelf genoeg tijd voor uw vrouw en kinderen gehad?

‘Nee. Absoluut niet. Dat heb ik ook vaak van mijn kinderen en van mijn vrouw te horen gekregen. “We zagen je ’s avonds soms even voor we gingen slapen en verder niet.” Achteraf denk ik wel eens: wat een rotstreek, eigenlijk. Maar ik heb het nu erg goed met ze en ze komen regelmatig langs, hier op mijn atelier. En dan hebben we het erg gezellig.’

Hoe doorstaat nijntje de tand des tijds?

‘Die wordt niet zoveel ouder en dat vind ik ook het leuke. Als ik een nijntje moet maken, heb ik altijd het gevoel dat ik het voor het eerst doe. Mensen vragen zo vaak: teken even een nijntje. Nou, dat kan ik niet. De juf op school kan dat wel, maar ik niet – ik wil echt dat die lijn helemaal blijft zoals ik ’m altijd heb gehad. Je hebt die twee oogjes en dat kruisje en daar moet ik haar wel op de een of andere manier vrolijk of verdrietig mee maken. Dat is echt heel spannend om te doen. Het verwondert me dat ze al zo veel generaties meegaat. Ik zie nijntje echt als, nou ja als mijn kind kan ik niet zeggen, maar wel als iets wat heel dicht bij me staat.’

door Caroline Buijs foto Bert Nienhuis